

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **I.T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.9.2011 č.j. OAM-116/VL-07-K01-R2-2008,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29.9.2011 č.j. OAM-116/VL-07-K01-R2-2008 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že posoudil všechny informace uvedené žalobcem v průběhu stávající azylové procedury a přihlédl rovněž k obsahu spisového materiálu vedeného v případě jeho první žádosti o mezinárodní ochranu pod č.j. OAM-692/LE-C06-2006 a po porovnání výše uvedených informací se skutečnostmi uvedenými žalobcem konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12a zákona o azylu a že by za tuto činnost byl pronásledován. Žalobce ve své žádosti výslovně sdělil, že nebyl nikdy členem žádné politické strany ani jiné organizace a v průběhu správního řízení s ním vedeného rovněž neuvedl, že by se ve své vlasti jakkoliv politicky angažoval či měl ve vlasti jakékoliv potíže

spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Správní orgán rovněž nedospěl k názoru, že by žalobce byl na Ukrajině pronásledován z důvodu taxativně vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce ve svých výpovědích uvedl, že svoji vlast opustil z důvodu potíží s majiteli prodejny, ve které zastával post vedoucího prodeje, jelikož tito po něm chtěli vymoci náhradu za jím údajně zapříčiněné manko v jejich podniku. Žalobce přitom podle svého mínění vznik škody nezavinil, s majiteli neměl ani podepsanou dohodu o hmotné zodpovědnosti, jejich jednání považoval za vydírání a jejich nátlak a výhrůžky za nelegální a odporující zákonu. Jelikož se obával jednání soukromých osob, vlast opustil. K problémům žalobce s majiteli obchodu správní orgán poukázal na to, že tyto nebyly zapříčiněny žádným z důvodu azylově relevantních, tedy rasou žadatele, jeho pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, ale snahou vymoci z něj finanční náhradu za chybějící zboží. Azylový zákon jasně stanoví, že původcem pronásledování musí být státní orgány. Žalobce sice tvrdil, že se v jednom případě obrátil na známého okrskáře se žádostí o pomoc, když mu ale bylo řečeno, že podáním oznámení svoji situaci jen zhorší, tak již prostřednictvím státních orgánů své země nic neřešil. Žalovaný dále posoudil, že žalobce nesplňuje podmínku pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu a dále podle § 28 zákona o azylu posoudil důvody žalobce i ve vztahu k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu shora uvedeného ustanovení zákona. Žalovaný neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.

Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a má především za to, že správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav. Má za to, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3 v souvislosti s § 2 odst. 4 správního řádu, ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a § 14a téhož zákona. Dále pak porušil ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu a § 68 odst. 3 téhož zákona. Domnívá se, že žalovaný porušil svoji povinnost postupovat v souladu s právním řádem ČR se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Zjištěný skutkový stav považuje za nedostatečný a hodnocení správního orgánu jako nekorespondující s dostupnými informacemi o zemi původu, zejména ve vztahu k míře korupčního prostředí na Ukrajině. Tvrdí, že splňuje definici rodinného života a míry integrace jednotlivých členů zakotvenou v čl. 8 EULP. Poukázal na to, že jeho manželka má na území ČR udělen trvalý pobyt a v současné době probíhá řízení v téže věci také v případě jejich nezletilé dcery. Zjištěný skutkový stav považuje za nedostatečný a to především ve vztahu k míře korupčního prostředí na Ukrajině. Poukazuje na to, že pochází z vesnice, původci jeho pronásledování jsou z města a jeho možnosti nejsou vzájemně porovnatelné.

Žalovaný ve věci vydal vyjádření, ve kterém uvedl, že námitky žalobce nejsou oprávněné. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce opustil vlast v únoru 2004, přičemž důvodem jeho odchodu byla obava z majitelů obchodu – soukromých osob, kde pracoval jako prodávač a následně jako vedoucí bez uzavření hmotné odpovědnosti. Majitelé po něm požadovali uhrazení manka na chybějící zboží, on neměl z čeho zaplatit, proto majitelé požadovali ještě úroky a vyhrožovali jeho likvidací či fyzickým napadením. Žalobce splnění jejich požadavku odmítl, a proto z obchodu odešel. V případě návratu do země se obává zmrzačení, zabití a má strach o svoji rodinu. Žalobce první žádost o mezinárodní ochranu podal dne 17.7.2006. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20.7.2006 byla žádost zamítnuta ve smyslu § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu jako nedůvodná. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Praze rozsudkem č.j. 47Az 46/2006-20 ze dne 27.9.2006 zamítl a následně byla Nejvyšším správním soudem kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu odmítnuta pro nepřijatelnost.

Druhou žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal dne 5.2.2008. žalovaný zdůrazňuje, že žalobce přicestoval na území ČR v únoru 2004. První žádost o mezinárodní ochranu podal až poté, co byl zadržen policií, protože zde pobýval nelegálně. Žalovaný se domnívá, že nepochybil a postupoval správně, když mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Má za to, že uvedené potíže nelze považovat za pronásledování či za odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Skutečnost, že žalobce má obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu. Žalovaný i druhou žádost shledal jako účelovou, neboť hlavním motivem žalobce je snaha o legalizaci pobytu na území ČR.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal 5.2.2008 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že vlast opustil dne 18.2.2003 a důvodem odjezdu z vlasti byly potíže, které měl s majiteli obchodu, ve kterém pracoval a kde bylo zjištěno manko, které nezpůsobil. V případě návratu do vlasti se obává o svůj život a rodinu.

Při pohovoru dne 22.9.2011 žalobce podrobněji popsal důvody, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Především poukázal na to, že majitelé obchodu na něm vymáhali náhradu škody, kterou nezpůsobil, peníze po něm chtěli vymoci silou, proto žalobce odjel s manželkou a dětmi do jiného města na Ukrajině, kde pobyl asi měsíc, vymahači však navštívili jeho matku a dali mu vědět, že místo jeho pobytu znají a že za ním pojedou. Žalobce se proto vrátil zpět a obrátil se se svým problémem na známého okrskáře, který mu sdělil, že mu nemůže pomoci a poradil mu, aby nepodával žádnou žádost s žádostí o ochranu. Z tohoto důvodu se rozhodl odejít ze země původu. Po příjezdu do ČR žil z příležitostných brigád a po roce ho do České republiky následovala manželka a po 3 letech dcera. Manželka pracuje ve správě a údržbě nemovitostí, v ČR má povolen trvalý pobyt a dcera má pobyt dlouhodobý. V případě návratu na Ukrajinu by jeho situace byla špatná, protože si myslí, že majitelé obchodu po něm budou chtít zaplatit podstatně větší peníze, než když odjížděl. Bojí se tam vrátit. Manželka Ukrajinu navštěvuje, protože po ní nic nechtějí.

Správní spis obsahuje zprávy o zemi původu, na základě nichž správní orgán posuzoval, zda důvody, které žalobce uváděl během správního řízení, nenaplňují důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle názoru soudu žalovaný dostatečně odůvodnil závěry o tom, že žalobci nelze udělit mezinárodní ochranu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobce ve své žádosti výslovně sdělil, že nebyl nikdy členem žádné politické strany ani jiné organizaci a v průběhu správního řízení neuvedl, že by se ve své vlasti jakkoliv politicky angažoval. Žalovaný též dostatečně odůvodnil závěry o tom, že žalobci nelze udělit mezinárodní ochranu podle § 12b zákona o azylu z důvodu obavy z jednání soukromých osob, kvůli kterým vlast opustil. K těmto problémům správní orgán uvedl, že nebyly zapříčiněny žádným z důvodů azylově relevantních, tedy rasou žalobce, jeho pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, ale snahou vymoci z něj finanční náhradu za chybějící zboží. V této souvislosti správní orgán

uvedl, že původcem pronásledování musí být státní orgány. Soukromé osoby mohou být původcem pronásledování pouze tehdy, lze-li prokázat, že stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Žalobce prostřednictvím státních orgánů v zemi původu své problémy neřešil a nepodal ani žádný oficiální podnět. K tomuto soud uvádí, že důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Tímto institutem jsou chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti, práva a svobody s ní spojené i když další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování. Soud nepodceňuje problémy žalobce, které měl s vymahači, nicméně tyto obavy nelze podřadit pod důvody uvedené v ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalobce zdůraznil, že se svými problémy se obrátil na svého přítele okrskáře. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že za osoby pronásledované ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu je možné považovat jen ty, které se účinně domáhaly ochrany, kterou jim poskytuje právní řád země původu, soud však zjistil, že žalobce se s žádostí o pomoc na ukrajinské státní orgány neobrátil, takže své problémy neřešil způsobem, který předvídá a garantuje ukrajinský právní řád.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště. Podmínkou udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu jako jedné z forem mezinárodní ochrany je, že se postižená osoba v zásadě vždy musí obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. V případě Ukrajiny se pokud jde o tvrzené vydírání o takovou zjevnou situaci nejedná. Skutková zjištění nenasvědčují, že by v zemi původu nebyla pro žalobce dostupná kvalifikovaná ochrana ve smyslu článku 7 odst. 2 Směrnice Rady 2004/83-ES ze dne 29.4.2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích osob nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, které z jiných důvodů potřebují mezinárodní ochranu. Útoky vymahačů na žalobce podle Městského soudu v Praze lze považovat za útoky soukromých osob, nikoliv však za pronásledování ve smyslu azylového zákona. V souvislosti s tvrzením o rodinném soužití soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2004 č.j. 5AZs 37/2003-46 dostupný na www.nssoud.cz, v něm soud vyslovil zásadní tezi, že: „*Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Jinak řečeno legalizaci pobytu za účelem spolužití s obou blízkou slouží předmětná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů a nikoliv zákon o azylu. Poslední jmenovaný zákon není určen k tomu, aby nahrazoval zákon o pobytu cizinců na území České republiky.*“. Z toho vyplývá závěr, že žalobce by měl své právo na rodinný život bez azylově relevantních důvodů realizovat podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a nikoliv podle zákona o azylu.

Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ze strany správního orgánu, poukazuje soud na ustálenou judikaturu správních soudů, podle které má

správní orgán povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Povinnost zjistit skutkový stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. V tomto případě, jak je výše uvedeno, z tvrzení žalobce nevyplynul jakýkoliv důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Žalovaný vycházel z dostatečného množství materiálů, tedy podle městského soudu tak nedošlo k situaci, kdy by řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zatíženo hrubým pochybením při zjišťování skutkového stavu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že správní orgán posuzoval důvodnost požadavku žalobce na udělení azylu na základě jeho tvrzení. Závěr svého rozhodnutí o tom, proč důvody, které uvedl, nezakládají nárok na udělení azylu podle výše citovaných zákonných ustanovení, pak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu a v souladu se zákonem o azylu dostatečně odůvodnil.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má nárok na náhradu nákladů řízení účastník, který měl ve věci úspěch. Žalovanému, který by měl právo na jejich náhradu, tyto nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. dubna 2012

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová